
TOTALITARISMUL „CĂSĂTORIEI” UNISEX

O radiografie a situației Canadei după legalizarea „căsătoriei” homosexuale, care însă s-ar putea aplica oricărei țări unde acest tip de „mariaj” ar fi legiferat. Articol de Joe Bissonnette, profesor de religie și filozofie la Assumption College School din Brantford, Ontario. A scris articole pentru Catholic Insight, The Human Life Review, The Interim, The Catholic Register și The Toronto Star. Traducere după [Crisis Magazine](#).

În noiembrie 1996, *First Things* a găzduit un simpozion intitulat „Uzurparea judiciară a politicii”, în care contributorii au discutat **amenințarea la adresa democrației americane, apărută odată cu instituirea avortului în SUA de către Curtea Supremă**. Nimic nu poate rivaliza cu numărul enorm de ființe umane nevinovate ucise de avort, și totuși, *First Things* a considerat potrivit să se concentreze nu asupra copiilor înșiși sau asupra mamelor sau a taților, ci asupra amenințării la adresa democrației și a experimentului american apărut prin depășirea atribuțiilor judiciare care a dus la legalizarea avortului.

Legalizarea „căsătoriei” unisex nu aduce cu sine sângele nevinovat care strigă la ceruri, deși este, probabil, de departe cea mai îndrăzneță inițiativă de inginerie socială din istoria americană. Însă modul în care a fost impusă într-un stat după altul, instanțele alegând să ignore inițiativele în care cetățenii și-au exprimat voturile, pregătește terenul pentru o decizie a Curții Supreme a Statelor Unite, de aceeași factură cu *Roe c. Wade*. Curtea Supremă a anunțat că va decide asupra „căsătoriei” unisex la această ședință – la exact 10 ani după legalizarea „căsătoriei” unisex în Canada. Este important ca americanii să analizeze ce s-a întâmplat în Canada.

În data de 20 iulie 2005, Canada a devenit a patra țară din lume care a legalizat „căsătoria” unisex. În acea zi, soarele a răsărit ca întotdeauna, oamenii s-au dus la serviciu, masa zilnică a fost celebrată în bisericile catolice și viața zilnică a decurs în continuare ca de obicei. În zilele și lunile următoare, nu a existat o creștere masivă a numărului de cupluri homosexuale care s-au „căsătorit” (deja era legal în 8 din 10 provincii din anul 2003), speculațiile privind posibilitatea unui turism în scopul „căsătoriei” unisex din Statele Unite nu s-au concretizat de fapt niciodată, iar drapelul canadian nu a fost schimbat de la frunza de arțar la curcubeul LGBT. Totuși, **ceva foarte semnificativ s-a întâmplat odată cu legalizarea „căsătoriei” unisex în Canada, și acest lucru nu a fost libertatea homosexualilor de a se căsători și nici nu a avut legătură, de fapt, cu căsătoria.**

20 iulie 2005 a marcat un pas foarte semnificativ către totalitarism în Canada.

Libertatea de exprimare, drepturile părinților, dreptul de a predica și de a practica propria religie și fibrele uzate și zdrențuite ale decenței normale au fost, toate, puternic lezate. Odată cu legalizarea „căsătoriei” unisex, ceea ce cu doar câțiva ani înainte era aberant s-a încetățenit ca un drept legal, iar **ceea ce era o viziune normală și naturală asupra sexualității a fost redus la statutul de gândire retrogradă a unor dinozauri vinovați de crime motivate de ură.**

Terrence Prendergast este arhiepiscopul catolic de Ottawa. Într-un discurs susținut la *St. Thomas University* din Minnesota în 2012, acesta a evidențiat consecințele „căsătoriei” unisex în Canada. Lista sa includea: restricționarea libertăților, educație sexuală forțată, copii confuzi pe plan sexual, experimentare sexuală în rândul copiilor, reducerea la tăcere și slăbirea Bisericii, creșterea numărului de nașteri în afara căsătoriei, de inseminări in-vitro, de avorturi, accentuarea sărăciei, a nefericirii, creșterea incidenței bolilor, a dependențelor și ascensiunea costurilor cu asistența sanitară.

Episcopul de Calgary, Frederick Henry, a fost chemat în audieri în fața unui Tribunal al Comisiei pentru Drepturile Omului în 2005, pentru redactarea unei scrisori care definea învățătura catolică cu privire la „căsătoria” unisex. În discursul său, arhiepiscopul Prendergast l-a citat pe episcopul Frederick Henry:

„Legile cu privire la drepturile omului, concepute ca un scut, sunt utilizate acum pe post de sabie. Problema este rareori formarea adevărului, ci mai degrabă cenzura și aplicarea unei teologii particulare prin amenințări, sancțiuni și măsuri punitive.”

Arhiepiscopul Prendergast a continuat:

„Biblia este numită literatură motivată de ură. În mod clar, Biserica este în colimator.
Va exista o presiune tot mai mare ca Biserica să se conformeze sau să fie închisă.”

Nebunia colectivă este un termen care, de obicei, desemnează frenezia febrilă a gloatei, dar există o nebunie colectivă mai întunecată, mai sistematică și mai rezistentă în timp, obținută prin reducerea unor adevăruri evidente la statutul unor probleme de evitat. Odată cu legalizarea „căsătoriei” unisex, un edict juridic a stabilit acest tip de „mariaj” ca normă, prin urmare excluzând drept discriminatorii argumentele esențiale, al complementarității dintre bărbat și femeie sau al scopului procreativ al căsătoriei.

În mod firesc, primul lucru pe care îl observăm la o persoană este sexul acesteia, și primul lucru pe care îl realizăm atunci când ne gândim la sexe este complementaritatea fizică evidentă a bărbatului și a femeii, dar în noul regim al „mariajului” unisex, acestor adevăruri simple și evidente trebuie să li se anexeze o derogare, conform căreia nu există natură, sexualitatea umană este plastică și nu există niciun lucru organic, bun și adevărat în sine. **Este o chestiune de o semnificație uriașă pentru formarea psihosexuală a tinerilor și pentru fericirea și devenirea indivizilor și a societății ca întreg, dar totodată, este un pas decisiv în direcția**

distrugerii inteligenței critice, a cultivării unei dependențe abjecte și apoi, la final, a nebuniei și totalitarismului.

Doug Mainwaring lucrează în cadrul *CanaVox*, un proiect al *Witherspoon Institute*. El se autodescrie drept un homosexual abstinent. Mainwaring consideră eforturile de redefinire a căsătoriei drept „o formă de totalitarism incremental”. Potrivit lui Mainwaring,

„homosexualii și lesbienele au fost folosiți ca pioni de către progresiști, pentru a aduce în față această chestiune de nișă, care eu consider cu tărie că are ca scop introducerea incrementală a totalitarismului.”

Sindromul Stockholm a fost intens dezbătut în anii 1970, când moștenitoarea bogată Patty Hearst a fost răpită pentru răscumpărare, dar apoi a fost surprinsă alăturându-se răpitorilor săi în jefuirea unei bănci și brutalizarea unor oameni nevinovați. Înainte de a fi răpită, nu exista nicio indicație că Hearst ar fi fost psihopată, nu exista nicio sugestie de criminalitate latentă, ci mai degrabă răutatea lui Patty Hearst a fost cauzată de manipularea psihologică a răpitorilor săi.

În captivitate, lui Hearst i-a fost refuzată personalitatea autonomă. Dacă și când putea să stea în picioare, să se așeze, să se culce, să mănânce, să bea, să doarmă, să vorbească sau să tacă – controlul asupra tuturor acestor lucruri i-a fost refuzat. I-a fost refuzată orice acțiune proprie, a fost redusă la neajutorare, desființată ca persoană. Apoi, după demontarea ei completă, micile acte de bunătate, împreună cu restabilirea ordinii și, prin urmare, a posibilității unui sens, i-au reconstituit universul. Noul univers al lui Hearst a fost, însă, creat și ordonat în jurul răpitorului său, care de acum îi era și salvator.

Legalizarea „căsătoriei” unisex nu are legătură cu permiterea unui lucru; „căsătoriile” unisex aveau loc deja. Nu s-a dorit recunoașterea vreunui lucru; ajutoarele pentru soț/soție și cele de supraviețuitor, măsurile fiscale în beneficiul familiei și orice alte avantaje puteau fi acordate și fără a numi acest lucru „căsătorie”. Legalizarea „căsătoriei” unisex a vizat interzicerea definirii căsătoriei heterosexuale ca normă. A vizat ca statul să refuze dreptul de a rosti unul dintre cele mai evidente adevăruri cu privire la natura umană. A fost o conspirație de punere în aplicare a nebuniei colective, de cultivare a dependenței psihologice și de atingere a controlului totalitar.

Desigur că multora nu li s-a părut ceva extraordinar, fiindcă rareori ne dăm seama de semnificația evenimentelor pe măsură ce acestea se produc. Mai mult, poporul canadian se mândrește cu firea sa agreabilă și iubitoare de pace până la defect. Vasta majoritate a canadienilor nu exprimă niciodată opinii contrare spiritului vremii, vasta majoritate a părinților se supun pasiv cadrelor didactice și *entertainment*-ului popular drept principali educatori ai copiilor lor, o mare majoritate a oamenilor nu mai iau religia în serios, iar pentru cei care o fac, o mare majoritate a clerului a renunțat de mult să predice învățăturile cu caracter mai dificil ale creștinismului.

Marșul către nebunie a fost unul lung, iar în timp, s-au înmulțit adevărurile pe care nu le putem rosti. În spațiile publice, conservatorii au trebuit să trăiască tot mai mult în sinea lor, or pentru oricine, să fie singur în sinea lui poate fi periculos. În imaginația noastră colorată, majoritatea dintre noi căzusem în autoidolatrie la gândul unei ultime bătălii glorioase pe care am putea-o purta, dacă ar fi vreodată nevoie. În filmul minții noastre, Golgota noastră personală ar fi fost una a eroismului și stoicismului. Tristul adevăr este, însă, că pe majoritatea dintre noi ne omoară mărunțișurile și nu sabia, lucru pe care îl știam în adâncul nostru, astfel că mulți dintre noi am ajuns să ne autodisprețuim și să renunțăm. Legalizarea „căsătoriei” unisex în Canada a decimat mișcarea socială conservatoare.

Adoptarea Legii privind căsătoria civilă a fost înregistrarea oficială a divorțului nostru colectiv de dreptul natural și de sănătatea mintală. A fost un exemplu zdrobitor de revoluție politică și culturală. Dar la un alt nivel, a fost mai mult decât atât. Odată cu adoptarea Legii privind căsătoria civilă, ne-am capitulat dreptul de a ne învăța copiii despre bărbăție și feminitate, despre soț și soție. Pentru că, s-o spunem drept, pentru activiștii homosexuali, tinta au constituit-o dintotdeauna copiii.

Practic, orice homosexual este neobișnuit de preocupat de propria copilărie. Copilăria și pubertatea sunt cele mai dinamice perioade ale dezvoltării psihosexuale și toți homosexualii sunt nedumeriți cu privire la sexualitatea lor. Spre deosebire de animale, a căror sexualitate este pur instinctivă, sexualitatea umană este o combinație între instinct și socializare. Există mulți factori care contribuie la socializarea unui copil: familia, colegii, școala, cultura, dar toate acestea sunt sub tutela statului, care deține puterea emiterii legilor și a aplicării pedepselor.

Revoluționarii sexuali care au făcut lobby pentru recunoașterea juridică a „căsătoriei” unisex obținuseră deja toate beneficiile legale, sau ar fi putut obține cu ușurință toate beneficiile legale de care se bucură căsătoria heterosexuală, prin recunoașterea juridică egală a parteneriatelor civile unisex – dar acest lucru i-ar fi privat de premiul cel mai râvnit, puterea de a le refuza heterosexualilor orice pretenție de distincție și dreptul de a-i îndoctrina pe copii în acest sens.

O revoluție a avut loc în Canada. Se prefigurase de mult și nu i se văd încă toate roadele, dar revoluția s-a produs cu siguranță, iar **termenul care desemnează noul regim începe cu T mare.**